

[Knud Kristensen.]

hele Regeringspartiet komme ind i Ministeriet, og saa er de i hvert Fald med til at bestemme fra første Færd af.

Der staar endvidere i Aabningstalen, at man vil fortsætte det Arbejde, der er indledt i Forsvarskommissionen af 1946. Det paabegyndte Genopbygningsarbejde inden for Værnene vil blive ført videre. Dette vil vi støtte, og vi vil henstille, at man fremmer dette Arbejde saa meget som muligt. Vi er ikke blinde for, at der her viser sig Vanskeligheder baade af valutamæssig og økonomisk Art, men vi haaber, at man vil tage Arbejdet op med virkelig Alvor og Energi, fordi vi mener, at her ligger en Opgave, som vi er bagefter med. Vi siger til Regeringen, at vi, selv om Det radikale Venstre skulde stille sig imod Regeringen, hvis vi i øvrigt er enige med Regeringen, ikke af politiske Hensyn agter at lægge den Hindringer i Vejen for en Gennemførelse af Arbejdet, saaledes som Socialdemokratiet under den forrige Regering truede med at gøre over for os. Vi agter ikke at benytte Forsvarssagen til partipolitiske Spekulationer eller Ministerstorme, hvis vi i øvrigt kan enes sagligt med den siddende Regering om Gennemførelsen af Reformerne.

Saa fremhæves der i Ministeriets Programtale, at man agter at ophæve Cirkulæret af 19. Marts 1946 — eller maaske det allerede er ophævet. Det anser vi for at være en stor Fejl. Dette Cirkulære blev udstedt, for at man ikke skulde sætte disse tilskudsberettigede Arbejder i Værk, uden at der virkelig fra Ministeriet og fra Ministeriets Beskæftigelsesudvalg og fra de forskellige Ministre, der havde særlig med Beskæftigelsesopgaver at gøre, forelaa en samlet Overvejelse, hvorefter der var Rimelighed for, at et Arbejde kunde iværksættes uden at træde det private Erhvervslivs Interesser i Arbejdskraften for nær.

Man vil egentlig mene, at dette Cirkulære har virket særdeles tilfredsstillende, i hvert Fald kan man ikke sige, at det har virket saadan, at man derigennem har skabt Arbejdsløshed. Der har været en Arbejdsløshedsprocent, der nærmest, for ikke at sige absolut, giver Udtryk for, at der paa de væsentligste Omraader ikke var Arbejdsmangel, men der var Arbejdskraftmangel. Nu siger man ganske vist, at man vil drage Omsorg for, at der ikke undrages det private Erhvervsliv egnet Arbejdskraft. Men naar nu al den Arbejdskraft, der er, stort set kan beskæftiges og er blevet beskæftiget af private og man saa gaar til en Foranstaltning, hvorigennem Kommunerne selv kan

iværksætte omfattende offentlige Arbejder — for det bliver omfattende, hvis alle de Arbejder, som er paa Listen, skal sættes i Værk —, er der for mig ingen Tvivl om, at der vil blive iværksat Arbejder, der kræver Arbejdskraft og vil resultere i, at det private Arbejdsmarked ikke faar den samme Arbejdskraft, som det har under de nuværende Forhold. Man maa nemlig huske paa, at Kommunerne selv er meget stærkt interesseret i at faa disse Arbejder udført med det store Statstilskud. Det er en stor økonomisk Vinding for dem, og Kommunerne maa ogsaa varetage deres egne økonomiske Interesser og derfor søge at faa disse Arbejder udført saa billigt som muligt. Naar det er Tilfældet, skal der saamænd ogsaa nok blive Arbejdsløshed paa disse Steder, for hvis der en Tid ikke er mere Arbejde der, hvorfor skal man saa flytte, hvorfor skal man saa søge hen der, hvor der maaske er Arbejdsmangel. Man ved jo, at Kommunen er interesseret i at faa det paagældende Arbejde udført, og at man kan bidrage til at faa konstateret, at der paa Pladsen er Arbejdsløshed, og derigennem kan bidrage til eller i hvert Fald skabe Udsigt til, at dette offentlige Arbejde kan blive fortsat, da Betingelserne er til Stede. Kommunerne ønsker det, for Arbejdskraften inden for Kommunen er til Raadighed, fordi man, som sagt, ikke ønsker at have den Ulejlighed eller vel mange Gange ogsaa den Ubehagelighed og det Besvær, som det er at søge Arbejde andetsteds, hvor det er at faa. Jeg kan da heller ikke tænke mig andet, end at naar man vil ophæve dette Cirkulære af 19. Marts 1946, er det, fordi man ønsker dette Arbejde udført i større Omfang, end det hidtil er sket. Hvorfor skulde Cirkulæret ellers ophæves? Hvorfor skulde Stillingen forandres, hvis ikke det var med det Formaal at skaffe mere Arbejde udført. Jeg tror, det vil være Tilfældet.

Man kan saa sige: ja, men hvis der er Mangel paa Arbejdere andetsteds, kan man standse nogle Arbejder; men vi har Erfaring for fra Tiden før den forrige Regering traadte til, at saa kommer man for sent. Naar man først skal til at standse offentlige Arbejder — som mange Gange vanskeligt kan standses, fordi de er paa et Stadium, hvor det vil volde Vanskeligheder eller uforholdsmæssigt store Tab —, saa gaar der et Stykke Tid, inden Arbejderne finder hen til det Arbejde, som de skulde udføre, og som der var Trang til at faa udført. Jeg tror, at naar den enkelte ikke selv er interesseret i at søge Arbejde, men skal have det anvist fra offentlige Myndigheder